

Arrest

nr. 201 992 van 30 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Tijl Uilenspiegellaan 17
2050 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 4 januari 2016 asiel aan. Op 30 juni 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Bahol Sahib Dana, een dorp net buiten Ghazni-stad, waar u uw hele leven gewoond hebt. U ging naar school tot de zesde graad in een naburig dorp, en stopte met naar school gaan toen u 15 jaar oud was. De daaropvolgende jaren had u geen vaste (beroeps) activiteit, hoewel u wel vaak meehielp in de winkel van uw vader.

Ongeveer twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan begon u een handeltje in cosmetica. Anderhalf jaar voor uw vertrek opende u een winkel in dezelfde branche. Een jaar voor uw vertrek kwam er een vrouw in de winkel die u voeg of ze producten mocht kopen op afbetaling. U stemde toe. De dag daarop bracht ze u het geld. U gaf haar uw telefoonnummer en zei dat ze u mocht bellen wanneer ze iets nodig had. U begon een geheime relatie, waarbij u elkaar bijna dagelijks belde en ze af en toe bij u in de winkel kwam. Enkele dagen voor uw vertrek nodigde ze u thuis uit. Daar aangekomen zag u een foto van haar broer A. (...), die u herkende als zijnde een lokale talib. Hierop verliet u het huis. Op straat werd u evenwel tegengehouden door diezelfde broer, maar u kon ontsnappen na een korte vechtpartij. U hoorde een geweerschot bij het wegrennen.

U begaf zich naar een vriend van u, en belde uw vader. Hij kwam langs en vroeg u te blijven waar u was. Twee dagen later voerde hij u naar de bushalte, waar u de bus naar Nimruz nam. U verliet van daaruit met behulp van een mensensmokkelaar het land.

U verliet het land Agrab 1394 (oktober - november 2015), en kwam aan in België op 21 december 2015, waar u asiel aanvraagde op 4 januari 2016. Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende stukken voor: een taskara, een taskara van uw vader, een vergunning voor uw winkel, een attest van uw school, en de enveloppen waarin deze zaken u werden toegezonden. Gedurende het gehoor illustreerde u uw relaas ook door een schema te tekenen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op de asielzoeker rust de verplichting om bij aanvang van de procedure de volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het gehoor duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er bestaan namelijk ernstige twijfels over de door u voorgehouden identiteit, uw woonplaats in Afghanistan voorafgaand aan uw vertrek, uw sociaal netwerk aldaar, en de manier waarop u uw reis organiseerde.

Ten eerste, wat betreft uw identiteit, verklaarde u aan het begin van het gehoor en doorheen de procedure dat uw naam H. K. (...) is, en u verklaarde tevens dat u nooit andere namen gebruikte (CGVS p. 3) Ook specifiek gevraagd of u op sociale media actief was onder een andere naam antwoordde u ontkennend (CGVS p. 3). Na het gehoor bleef evenwel dat het telefoonnummer dat u had opgegeven als zijnde het uwe in Afghanistan, (X (CGVS p. 6), gelinkt was aan een facebookprofiel onder de naam Sultan Q. H. (...). Bovendien waren op dit profiel ook verschillende profielfoto's zichtbaar die uw gezicht duidelijk afbeeldden (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Er werd u tijdens het gehoor nochtans duidelijk en uitdrukkelijk de kans gegeven om melding te maken van het gebruik van een andere naam op sociale netweringsites, zoals supra aangegeven, maar u hebt van deze mogelijkheid geen gebruik gemaakt. Dit geeft aan dat u het genoemde facebookprofiel voor het CGVS verborgen probeerde te houden, mogelijk omdat u het CGVS probeert te misleiden omtrent uw identiteit, of uw sociaal netwerk en woonplaats in Afghanistan (zie infra).

Ten tweede, wat betreft uw woonplaats in Afghanistan, verklaarde u dat u steeds in of nabij Ghazni-stad had gewoond, en nergens anders (CGVS p. 3, 4). Er zijn echter zwaarwichtige redenen om daar aan te twijfelen. Primo, op het bovengenoemde facebookprofiel had u in mei 2015 aangegeven dat u was

beginnen werken in Kabul. Aangezien mensen in de regel op pendelafstand wonen van hun werk, kan daarom vermoed worden dat u op dat moment ook (tijdlang) in Kabul woonde. Dit vermoeden wordt versterkt door het grote aantal commentaren en likes op zowel uw facebookprofiel uit Afghanistan als dat uit België van facebook-vrienden die tevens uit Kabul afkomstig zijn (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Secundo kan er ook nog op gewezen worden dat u een maar zeer fragmentarische kennis van de gebeurtenissen in Ghazni stad in de periode voorafgaand aan uw vertrek had. Gepeild naar veiligheidsincidenten, noemde u spontaan twee welbekende gebeurtenissen, namelijk een aanval tegen de gevangenis van Ghanzi en tegen het NDS-hoofdkwartier. U voegde hier evenwel aan toe "dat was het" (CGVS p. 24), terwijl er in Ghazni nochtans met enige regelmaat toch wel aanzienlijke incidenten plaatsgrepen naast die twee die u noemde. Zo werd u tijdens het gehoor specifiek gevraagd naar de ontdekking van tien lichamen, naar een aanval tegen een school, naar een incident waarbij een burgerauto met een heel gezin op een IED reed en dit zodanig veel controverser veroorzaakte dat zelfs de taliban een dag van rouw afkondigden, en een raketaanval tegen het overheidscomplex rond het directoraat van informatie en cultuur (CGVS p. 26; zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dit is louter een kleine steekproef van incidenten die plaatsgrepen in het jaar voorafgaand aan uw vertrek, en het is opmerkelijk dat u hierover niets leek te weten, noch spontaan andere incidenten kon aanduiden. Andere incidenten waarnaar niet expliciet gepeild werd en die u ook niet spontaan ten berde bracht waren onder andere een moordaanslag tegen een prominente vrouwelijke dokter en haar man, tegen een prominente geestelijke, tegen een voormalig en een huidig vrouwelijk provincieraadslid (mislukt), en een aanslag tegen een speelterrein waarbij een aantal kinderen stierven, allemaal in minder dan een jaar voor uw vertrek en in of rond de stad (zie stukken toegevoegd aan het dossier). U leek daarentegen enkel op de hoogte van een klein aantal headliners, waarover uw kennis eerder oppervlakkig leek. Een voorbeeld hiervan is dat u enerzijds wel wist dat Ghazni op een bepaald moment de hoofdstad van Islamitische Aziatische cultuur was, maar geen enkele van de aanwezige VIP's kon benoemen (CGVS p. 25, 26). Uw beperkte kennis geeft daarom een ingestudeerde indruk.

Deze eerder ingestudeerde indruk bleek tertio ook uit uw verklaringen over de locatie van uw handeltje in cosmetica. Enerzijds verklaarde u eerst dat deze lag in een straat tussen een kruispunt en de rivier, en tekende u genoemde straat en rivier (CGVS p. 12). Even later stelt u evenwel dat uw winkel eigenlijk op de hoek van een straat lag. Erop gewezen dat u eerder verklaarde dat uw winkel nabij het water, niet een straathoek lag, voegde u toe dat er eigenlijk ook nog een straat parallel aan het water liep (CGVS p. 12), maar er kan alleen maar vastgesteld worden dat u het naliet om die initieel mee te schetsen (document 6). Dit doet twifelen aan hetzij uw geclaimde activiteit, hetzij dat u deze uitoefende in Ghazni-stad. Er dient daarom besloten te worden dat u er niet in slaagde om uw recent verblijf in Ghazni stad in de periode voorafgaande aan uw vertrek uit Afghanistan aannemelijk te maken.

Ten derde, wat betreft uw sociaal netwerk in Afghanistan, dient hetzelfde besluit als supra getrokken te worden. Primo, gedurende het gehoor antwoordde u eerst ontkennend op de vraag of u vrienden had in de steden in Afghanistan (CGVS p. 7). Er vervolgens op gewezen dat u op de facebookaccount onder uw opgegeven naam toch wel wat connecties met personen in Kabul leek te hebben, antwoorde u ontkennend en ontwijkend, als zou u deze personen eigenlijk niet goed kennen (CGVS p. 7, 8). Nochtans dient vastgesteld te worden dat dezelfde namen ook terugkomen op uw andere, verborgen facebookaccount (zie stukken toegevoegd aan het dossier), wat uw uitleg dat het louter zou gaan om "vrienden van vrienden" al minder plausibel maakt.

Secundo, wat betreft de herkomst van de enveloppen met documenten die u ontvangen had, kon u tijdens het gehoor enkel enveloppen voorleggen met oorsprong Kabul en Islamabad (documenten 5 B – C). U verklaarde dat ze mogelijk eerst naar Pakistan gestuurd waren door uw contactpersoon in Ghazni (CGVS p. 16), wat mogelijk is, maar u kon evenwel niet de enveloppe presenteren waarmee ze dan naar Pakistan gestuurd zouden moeten zijn. U verklaarde dan wel dat de eigenlijke herkomst opgespoord kon worden met een serienummer (CGVS p. 16), maar geen van de enveloppen vermelden een dergelijk traceerbaar nummer, louter niet-traceerbare markeringen in verband met vliegtuigtransport. Ook dit is een aanwijzing dat er zaken zijn die u voor het CGVS verborgen probeert te houden, waardoor het niet mogelijk is om zicht te krijgen op uw sociaal netwerk in Afghanistan.

Ten vierde, wat betreft uw eigenlijke vertrek uit Afghanistan, dient te worden vastgesteld dat u het land op onwaarschijnlijke snelle wijze kon verlaten. U verklaarde dat u na het incident dat u het land deed verlaten, twee dagen bij een vriend verbleef, en dan doorreisde naar Nimruz, en zo verder naar het buitenland (CGVS p. 17). U begon uw reis met andere woorden al twee dagen nadat uw problemen

begonnen waren – dat is wel erg snel. Niet alleen moest in die tijd het geld bijeen gezocht worden om u op weg te sturen, maar er moest een smokkelaar gevonden worden, die op zijn beurt een hele reis voor u moest regelen – en dit allemaal clandestien. Het valt te betwijfelen of dit werkelijk allemaal kon gebeuren op twee dagen tijd. Het zou al opmerkelijk zijn om op die tijd alleen al het zwaarwichtige besluit te nemen om uw oude leven, vrienden, familie, etc., achter te laten en naar het buitenland te vertrekken, laat staan dat u meteen de hele reis reeds zou kunnen organiseren. Hierop gewezen, stelt u droogweg dat u het land nu eenmaal snel moest verlaten (CGVS p. 26). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen – het lijkt er eerder op dat u ook op dit punt de waarheid voor het CGVS probeert achter te houden.

Gezien de twijfel omtrent de door u opgegeven identiteit, woonplaats in de periode voorafgaand aan uw vertrek, sociaal netwerk, en de manier waarop u uw reis organiseerde, kan er ook nog maar weinig geloof gehecht worden aan de door u opgegeven redenen waarom u het land moest verlaten. Niet alleen is uw algemene geloofwaardigheid reeds ernstig aangetast, maar het is tevens zo dat het relaas zich geheel zou afgespeeld hebben in en rond Ghazni. Als u niet aannemelijk maakt dat u in de periode dat uw problemen zich afgespeeld zouden hebben in Ghazni was, maakt dat het ook moeilijk om uw problemen aldaar aannemelijk te maken. Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u er ook niet in slaagde om uw voorgehouden problemen op zichzelf beschouwd aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u Afghanistan moest verlaten omdat u een verborgen relatie had met een vrouw, en haar familie uw relatie op het spoor was gekomen. Hierover kan ten eerste worden opgemerkt dat u, hoewel u deze vrouw reeds een jaar lang gekend zou hebben (CGVS p. 18), u maar weinig over haar kon vertellen. U kende haar achternaam niet (CGVS p. 17), en u kende de naam van haar moeder niet (CGVS p. 18), of de naam van een tante waarmee ze nochtans geregeld met u over gepraat zou hebben (CGSV p. 21). Uw uitleg voor dat laatste was dat men in Afghanistan uit respect blijkbaar geen namen van tantes vermeldt (CGVS p. 21), een gebruik waarvoor geen aanwijzingen terug te vinden waren en waarvoor u geen aanwijzingen aanbracht.

ten tweede vervalt u tevens vaak in vaag- en algemeenheden wanneer u over haar spreekt. Haar vader was “noch rijk noch arm” (CGVS p. 18), en wat u in haar aansprak was dat ze mooi en beleefd was, en grote ogen en charme had (CGVS p. 20). Allemaal zeer vaag en algemeen, zeker als het gaat om iemand omwille waarvan u een verborgen relatie begon in een land als Afghanistan, waar de risico's voor dergelijk gedrag aanzienlijk zijn. Te verwachten valt dat u met meer vuur en bewogenheid over haar zou kunnen spreken, quod non, waar u ook op gewezen werd gedurende het gehoor (CGVS p. 20). Ook na confrontatie komt u echter niet verder dan te stellen dat ze beleefd was en dat u haar leuk vond en haar koos (CGVS p. 20).

Ten derde is ook het beeld dat u schetste van uw relatie maar weinig geloofwaardig. U zou haar ontmoet hebben in uw winkel, en telefoonnummers hebben uitgewisseld. Hierna belde ze u bijna elke dag en kwam ze elke maand enkele keren langs uw winkel (CGVS p. 19, 21). Nochtans zou ze zelf geen telefoon hebben gehad, maar de telefoon van haar moeder hebben gebruikt, al dan niet met een andere simkaart (CGVS p. 21). Het valt evenwel maar moeilijk te geloven dat ze u een jaar lang bijna dagelijks zou kunnen bellen zonder door haar moeder of andere gezinsleden betrappt te worden. Bovendien is het ook bevreemdend om vast te stellen dat u enerzijds zegt van deze vrouw te houden, en dat zij op haar beurt “desnoods [uw] elfde vrouw zou zijn” (CGVS p. 21), maar dat wanneer gevraagd wordt over wat jullie zoal praatten, u enkel de meest banale onderwerpen opnoemt: het voorstellen van familieleden, en het praten over het bereiden van eten en het bezoeken van een tante (wiens naam nooit vernoemde, zie supra) (CGVS p. 21). Ook dit geeft allerm minst een overtuigende indruk.

Ten vierde verklaarde u dat u op een bepaalde dag naar het huis van de vrouw ging en op de terugweg slaags raakte met haar broer, een talibanlid. Hierover verklaart u dat u wist dat haar broer een talibanlid was omdat u hem herkende op een foto bij haar in de gang (CGVS p. 22). U had haar broer namelijk al eens samen gezien met een ander bekend talibanlid genaamd Hafez of Sardar, in de boomgaard nabij uw eigen woonst (CGSV p. 22). Hierover dient opgemerkt te worden dat het van een onvoorstelbaar toeval getuigt dat u net een relatie zou beginnen met een vrouw wiens broer u eerder al had gespot als talibanlid nabij uw eigen woonst. Hierop gewezen, kon u enkel beamen dat het om toeval ging (CGSV p. 23).

Ten slotte en ten overvloede kan er ook nog op gewezen worden dat een dergelijke geheime relatie in Afghanistan, gezien de rigide scheiding van de leefwerelden van mannen en vrouwen aldaar, op zich al zeer uitzonderlijk is, waar u ook zelf al op wees (CGSV p. 22). Dit wil niet zeggen dat dergelijke relaties

prima facie ongeloofwaardig zijn, maar wel dat u daar op zijn minst op overtuigende manier over zou moeten kunnen vertellen. Omwille van bovenstaande redenen dient evenwel besloten te worden dat u hier absoluut niet in bent geslaagd. Samen genomen kan op basis van deze argumenten enkel maar besloten worden dat u een geheel ongeloofwaardig vervolgingsrelaas schetste.

Er dient daarom besloten te worden dat u niet aannemelijk maakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo is bestaat er actueel in Balkh, Bamiyan, Daykundi, Kabul, Pansjir, en Samangan geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan

deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden identiteit, uw woonplaats in Afghanistan voorafgaand aan uw vertrek, uw sociaal netwerk aldaar, en de manier waarop u uw reis organiseerde. Daarenboven kon u ook niet aannemelijk maken dat u persoonlijk te vrezen had voor vervolging of een risico liep op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 16 mei 2017 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen (CGVS p. 2) en werd tijdens het gehoor herhaaldelijk geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van uw relaas (CGVS, p. 7, 8, 12, 16, 20, 21, 22, 23, 26). Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw identiteit, uw woonplaats in Afghanistan voorafgaand aan uw vertrek, uw sociaal netwerk aldaar, en de manier waarop u uw reis organiseerde. Hoewel u er op werd gewezen dat het in uw eigen belang is om de waarheid te vertellen, bleef u vasthouden aan uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking, verkeert het CGVS in het ongewisse over uw identiteit, verblijfsplaats, achtergrond, familiale situatie en het familiaal netwerk waarop u kan terugvallen. Door bewust de ware toedracht op deze punten, die de kern van uw asielaanvraag raken, te verzwijgen, maakt u zelf de beoordeling van uw nood aan bescherming voorzien in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet onmogelijk.

Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoeker gaat dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de vier elementen van deze bepaling toe op zichzelf. Daarbij wijst hij erop dat hij in België is en zich dus buiten zijn land van herkomst bevindt en dat hij vreest gedood te worden omwille van eerwraak. Wat betreft zijn subjectieve vrees verwijst hij naar zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) en wat zijn objectieve vrees betreft, verwijst hij naar landeninformatie van Schweizerische Flüchtlingshilfe en het US Department of State.

Ten slotte stelt verzoeker nog dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan invoeren omdat de lokale autoriteiten aldaar niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verweerder verwijst in het begin van haar motivering naar de samenwerkingsplicht en ze stelt dat een asielzoeker bij de aanvang van de procedure de volledige medewerking moet verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag.

Verweerder heeft het blijkbaar over het hoofd gezien dat deze samenwerkingsplicht geen eenrichting verkeer is.

Men mag van verweerder ook verwachten dat ze vanaf begin van de procedure haar volledige medewerking verleent bij het onderzoeken van informatie rekening houdend met het profiel van verzoeker.

Verweerder heeft juist in dit dossier gefaald om aan haar medewerkingsplicht te voldoen en verzoeker te interviewen rekening houdend met zijn profiel.

Verweerder verwijst naar het facebook profiel van verzoeker en ze stelt dat verzoeker een niet eerlijk was over zijn identiteit.

Verzoeker is van oordeel dat hij jarenlang dit profiel niet gebruikt en dat letterlijke vertaling van de "Sultan Q. (...)" is het volgende:

De koning van de harten - genomen van een zeer bekende romantische Iraanse film met het titel 'sultani qelbah'.

Er is geen sprake van verzwijgen van de informatie.

Men mag van verweerder verwachten dat ze verzoeker ten minste confronteert met wat hij jaren niet meer gebruikt.

Een uitleg van verzoeker zal dit twijfel onmiddellijk ongedaan maken. Jammer genoeg kreeg hij deze kans niet en verweerder faalde om te voldoen aan haar medewerkingsplicht.

Verweerder stelt dat verzoeker verzwegen over deze account om zo zijn identiteit, netwerk en woonplaats in Afghanistan te verbergen.

Verweerder heeft nagelaten om te melden wat hij gevonden heeft in deze account dit in strijd is met de verklaringen van verzoeker.

Verweerder stelt dat verzoeker de locatie van zijn winkel niet goed kon beschrijven. Dit klopt niet met de werkelijkheid.

Verzoeker gaf zowel op pagina 11, 12 en 13 van het gehoorverslag een zeer gedetailleerde uitleg over deze locatie.

Verweerder was zo vooringenomen in zijn onderzoek dat ze de volgende vraag stelt:

Is het niet vreemd dat u ze u aanraden om dezelfde zaken te komen doen nabij hen, een concurrent van hen te worden?

Niet dezelfde locatie, mijn kar had, ik opereerde op een afstand, op de hoed, ze waren weg van mij.

Verweerder weet zelf niet dat in een bazaar tientallen van dergelijke verkooppunten bestaan.

Uit de vraagstelling ziet men dat verweerder een doel had, nl. verzoeker in de war brengen.

Wie gaat in godsnaam 3 pagina's vragen stellen over de locatie van een karretje in een bazaar?

Binnen de vraag nog een vraag en nog een vraag en nog een vraag en nog een vraag en nog een vraag.

Wat voor een onderzoek is dit?

Een onderzoek om geforceerd tot de conclusie te komen dat verzoeker niet kon vertellen wat de locatie van zijn winkel is.

Verweerster verwijst naar de enveloppe en ze stelt dat dit ook een indicatie is dat verzoeker het ene of andere wil verbergen.

Verweerster is niet op de hoogte dat veel post van Afghanistan via Pakistan naar Europa gestuurd worden.

Ik heb in mijn hoedanigheid als raadsman in de dossiers van mijn cliënten veel post gezien die van Afghanistan via Pakistan naar België gestuurd zijn.

In deze brieven ziet men geen Afghaanse enveloppe. Dit is blijkbaar de gang van zaken in Pakistan. Verweerster maakte nooit in die dossiers een punt van.

Verweerster stelt dat verzoeker zijn land op onwaarschijnlijke snelle wijze verlaten heeft.

Verweerster is helemaal niet op de hoogte over Afghanistan. Mensen vluchten niet sinds vorig jaar vanuit Afghanistan.

Mensen doen dit meer dan 30 jaar. Mensen smokkel is geen luxe goederen maar wordt als basisgoederen gezien.

U mag in 15 minuten een mensensmokkelaar vinden.

Het doet de wenkbrauwen fronsen wanneer u een dergelijk argument van verweerster hoort.

Het is alsof u tegen iemand zegt dat het onmogelijk om in Nederland in minder dan 30 minuten drugs te kopen.

Als u op hoogte bent dat er speciale winkel bestaan die drugs verkopen is dan niet zo vreemd.

U moet niet denken dat alles wat logisch in België is, moet ook logisch zijn in andere delen van de wereld.

Verweerster neemt verzoeker kwalijk omdat hij de achternaam of de naam van de moeder van zijn geliefde niet kende.

In Afghanistan vragen mensen niet vaak naar de namen van de vrouwelijke familieleden.

Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom ze geen rekening gehouden met de juiste antwoorden van verzoeker.

Zo wist verzoeker wel wat de namen van zijn broers waren.

Pagina 18 van het gehoorverslag.

Ze kende hij wel de naam van de vader en 3 broers.

Verzoeker zou vaag geweest zijn over zijn geliefde.

Komt niet overeen met zijn uitleg op pagina 18, 19 en 20. Verweerster heeft deze pagina op haar eigen wijze gelezen.

Een wijze om tot een negatieve beslissing te komen.

Wat verwacht ze van verzoeker om te zeggen hoe haar lichaamsdelen eruit zag?

Ter informatie: Afghaanse vrouwen in de provincies kleden zich niet zoals westerse vrouwen.

U kan niet alles zien. Verzoeker heeft een perfecte beschreven gegeven van haar aan de hand wat hij gezien heeft.

Karakter en gezicht.

Verzoeker heeft geen geslachtsgemeenschap gehad met haar om aan verweerster meer details te geven.

Verweerster overtuigde de raadsman van verzoeker met de hieronder staande stelling dat Afghanistan een onbekend land is voor haar:

Ten slotte en ten overvloede kan er ook nog op gewezen worden dat een dergelijke geheime relatie in Afghanistan, gezien de rigide scheiding van de leefwerelden van mannen en vrouwen aldaar, op zich al zeer uitzonderlijk is.

Verzoeker wenst ter illustratie verwijzen naar een voorbeeld in zijn provincie om uw Raad te laten zien dat verweerster totaal in een andere wereld leeft.

Afghaanse jongen en meisje met zuur gedood voor verboden vriendschap

In het zuiden van Afghanistan zijn twee tieners, een 15-jarige jongen en een meisje van 12, met een zuur gedood, wellicht wegens een verboden vriendschap. Vrijdag werden in Esfandi, in de provincie Ghazni, de lichamen gevonden van de jongen en het meisje. Hun aangezichten en lichamen waren door een zuur verbrand, wat hen waarschijnlijk het [...]

<http://www.clint.be/actua/afghaanse-jongen-en-meisie-met-zuur-gedood-voor-verboden-vriendschap>

Verzoeker hoopt dat uw Raad gezien heeft wie zijn dossier onderzocht heeft. Vooringenomen en gefaald om te voldoen aan zijn samenwerkingsplicht.

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom het leven van mijn cliënt niet gevaar is omwille van deze relatie

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Dat dit middel is gegrond."

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet.

Hij betoogt hierin het volgende:

"Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven door alle relevante elementen waarover hij beschikte voor te leggen EN er een bevredigende verklaringen te geven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen. Verzoekers verklaringen zijn samenhangend en aannemelijk en niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag.

Verweerster heeft nagelaten om aan verzoeker het voordeel van twijfel te gunnen. Ze heeft de derde asielaanvraag van verzoeker zeer oppervlakkig onderzocht.

Dat dit middel is gegrond."

2.1.4. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, § 2, b) en c), van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B - grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt. Verzoeker is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verzoeker meent dat in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dat middel is gegrond."

2.2. Stukken

Er worden geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij niet heeft voldaan aan de op hem rustende plicht tot medewerking, nu er ernstige twijfels bestaan over de door hem voorgehouden identiteit, over zijn woonplaats in Afghanistan voorafgaand aan zijn vertrek, over zijn sociaal netwerk aldaar en over de manier waarop hij zijn reis organiseerde, zodat er ook maar weinig geloof kan worden gehecht aan de door hem opgegeven redenen waarom hij het land moest verlaten. Daarnaast oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker er ook niet in slaagde om de door hem voorgehouden problemen op zichzelf beschouwd aannemelijk te maken, nu (i) hij maar weinig kon vertellen over de vrouw met wie hij een verborgen relatie had, (ii) hij vaak in vaag- en algemeenheden vervalt wanneer hij over deze vrouw spreekt, (iii) hij een weinig geloofwaardig beeld schetste van zijn relatie, (iv) het van een onvoorstelbaar toeval getuigt dat hij net een relatie zou beginnen met een vrouw wiens broer hij eerder al had gespot als talibanlid nabij zijn eigen woonst, en (v) een dergelijke geheime relatie in Afghanistan, gezien de rigide scheiding van de leefwerelden van mannen en vrouwen aldaar, op zich al zeer uitzonderlijk is.

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande verzoeker er tijdens zijn gehoor op gewezen werd hoe belangrijk het was dat hij de waarheid sprak over zijn reële situatie voor zijn vertrek naar België (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 31 mei 2017, p. 2), blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen duidelijk dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn identiteit, zijn (recente) herkomst, zijn sociaal netwerk in Afghanistan en de manier waarop hij zijn reis organiseerde.

Vooreerst is het opmerkelijk dat verzoeker, tijdens het gehoor op het CGVS expliciet gevraagd of hij nooit andere namen, bijnamen of schuilnamen gebruikte, ook niet voor bijvoorbeeld sociale media, ontkennend antwoordde (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 31 mei 2017, p. 3), terwijl achteraf bleek dat hij een "facebookprofiel" had onder een andere naam. Verzoekers betoog in het tweede middel dat hij al jarenlang dit profiel niet gebruikt en dat de vertaling van de naam die hij gebruikte voor dit profiel "Koning van de harten" is, doet hieraan geen afbreuk. Er wordt immers niet ingezien waarom verzoeker dit tijdens het gehoor niet had kunnen uiteenzetten. Met een dergelijke summiere verklaring (*post factum*) slaagt verzoeker er niet in de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij dit "facebookprofiel" voor het CGVS verborgen probeerde te houden, mogelijk omdat hij het CGVS probeerde te misleiden omtrent zijn identiteit, of zijn sociaal netwerk en woonplaats in Afghanistan, te weerleggen of te ontkrachten. Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker zijn profielfoto in zijn "facebookprofiel" dat hij "jarenlang (...) niet gebruikt" nog geüpdatet heeft op 25 juni 2016, dus minder dan één jaar voor zijn gehoor op het CGVS. Waar verzoeker nog laat gelden dat de commissaris-generaal hem met zijn "facebookprofiel" had moeten confronteren, wordt er op gewezen dat hij hiervoor geen rechtsgrond aanduidt en dat hij bovendien de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken omtrent de vaststelling dat hij verzwegen heeft dat hij een "facebookprofiel" heeft onder een andere naam, doch *in casu* niet overtuigt.

Voorts kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij in de bestreden beslissing vaststelt dat er zwaarwichtige redenen zijn om te twijfelen aan verzoekers verklaring dat hij steeds in of nabij Ghazni-stad heeft gewoond en nergens anders:

"Primo, op het bovengenoemde facebookprofiel had u in mei 2015 aangegeven dat u was beginnen werken in Kabul. Aangezien mensen in de regel op pendelafstand wonen van hun werk, kan daarom vermoed worden dat u op dat moment ook (tijdlang) in Kabul woonde. Dit vermoeden wordt versterkt door het grote aantal commentaren en likes op zowel uw facebookprofiel uit Afghanistan als dat uit België van facebook-vrienden die tevens uit Kabul afkomstig zijn (zie stukken toegevoegd aan het dossier).

Secundo kan er ook nog op gewezen worden dat u een maar zeer fragmentarische kennis van de gebeurtenissen in Ghazni stad in de periode voorafgaand aan uw vertrek had. Gepeild naar veiligheidsincidenten, noemde u spontaan twee welbekende gebeurtenissen, namelijk een aanval tegen de gevangenis van Ghanzi en tegen het NDS-hoofdkwartier. U voegde hier evenwel aan toe "dat was

het" (CGVS p. 24), terwijl er in Ghazni nochtans met enige regelmaat toch wel aanzienlijke incidenten plaatsgrepen naast die twee die u noemde. Zo werd u tijdens het gehoor specifiek gevraagd naar de ontdekking van tien lichamen, naar een aanval tegen een school, naar een incident waarbij een burgerauto met een heel gezin op een IED reed en dit zodanig veel controverser veroorzaakte dat zelfs de taliban een dag van rouw afkondigden, en een raketaanval tegen het overheidscomplex rond het directoraat van informatie en cultuur (CGVS p. 26; zie stukken toegevoegd aan het dossier). Dit is louter een kleine steekproef van incidenten die plaatsgrepen in het jaar voorafgaand aan uw vertrek, en het is opmerkelijk dat u hierover niets leek te weten, noch spontaan andere incidenten kon aanduiden. Andere incidenten waarnaar niet expliciet gepeild werd en die u ook niet spontaan ten berde bracht waren onder andere een moordaanslag tegen een prominente vrouwelijke dokter en haar man, tegen een prominente geestelijke, tegen een voormalig en een huidig vrouwelijk provincieraadslid (mislukt), en een aanslag tegen een speelterrein waarbij een aantal kinderen stierven, allemaal in minder dan een jaar voor uw vertrek en in of rond de stad (zie stukken toegevoegd aan het dossier). U leek daarentegen enkel op de hoogte van een klein aantal headliners, waarover uw kennis eerder oppervlakkig leek. Een voorbeeld hiervan is dat u enerzijds wel wist dat Ghazni op een bepaald moment de hoofdstad van Islamitische Aziatische cultuur was, maar geen enkele van de aanwezige VIP's kon benoemen (CGVS p. 25, 26). Uw beperkte kennis geeft daarom een ingestudeerde indruk."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Bovendien blijkt uit deze motivering dat de commissaris-generaal, in tegenstelling tot wat verzoeker in het tweede middel voorhoudt, wel degelijk heeft gemeld wat hij in verzoekers "facebookprofiel" heeft gevonden dat in strijd lijkt te zijn met verzoekers verklaringen dat hij nooit elders dan in of nabij Ghazni-stad heeft gewoond.

Verder wijst de commissaris-generaal terecht op de inconsistenties in verzoekers verklaringen over de locatie van zijn handeltje in cosmetica. Waar verzoeker in het tweede middel aangeeft dat hij een zeer gedetailleerde uitleg heeft gegeven omtrent deze locatie en dat de *protection officer* van het CGVS met zijn vraagstelling als doel had om hem in de war te brengen, beperkt hij zich tot het louter ontkennen van de vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen en tot het vergoelijken van deze inconsistenties, zonder evenwel de inconsistenties, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Bovendien kan het de *protection officer* van het CGVS niet ten kwade worden geduid dat hij verzoeker uitgebreid heeft geconfronteerd met zijn inconsistente verklaringen over de locatie van zijn handeltje en hem ruim de mogelijkheid heeft geboden om deze te verklaren.

Uit al het voorgaande volgt dan ook dat verzoeker zijn recent verblijf in Ghazni stad in de periode voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt.

Daarnaast kan om de volgende redenen hetzelfde besluit worden getrokken inzake verzoekers sociaal netwerk in Afghanistan:

"Primo, gedurende het gehoor antwoordde u eerst ontkennend op de vraag of u vrienden had in de steden in Afghanistan (CGVS p. 7). Er vervolgens op gewezen dat u op de facebookaccount onder uw opgegeven naam toch wel wat connecties met personen in Kabul leek te hebben, antwoorde u ontkennend en ontwijkend, als zou u deze personen eigenlijk niet goed kennen (CGVS p. 7, 8). Nochtans dient vastgesteld te worden dat dezelfde namen ook terugkomen op uw andere, verborgen facebookaccount (zie stukken toegevoegd aan het dossier), wat uw uitleg dat het louter zou gaan om "vrienden van vrienden" al minder plausibel maakt.

Secundo, wat betreft de herkomst van de enveloppen met documenten die u ontvangen had, kon u tijdens het gehoor enkel enveloppen voorleggen met oorsprong Kabul en Islamabad (documenten 5 B – C). U verklaarde dat ze mogelijk eerst naar Pakistan gestuurd waren door uw contactpersoon in Ghazni (CGVS p. 16), wat mogelijk is, maar u kon evenwel niet de enveloppe presenteren waarmee ze dan naar Pakistan gestuurd zouden moeten zijn. U verklaarde dan wel dat de eigenlijke herkomst opgespoord kon worden met een serienummer (CGVS p. 16), maar geen van de enveloppen vermelden een dergelijk traceerbaar nummer, louter niet-traceerbare markeringen in verband met vliegtuigtransport. Ook dit is een aanwijzing dat er zaken zijn die u voor het CGVS verborgen probeert te houden, waardoor het niet mogelijk is om zicht te krijgen op uw sociaal netwerk in Afghanistan."

Verzoeker laat het motief omtrent zijn connecties met personen in Kabul volledig ongemoeid. Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. Waar verzoeker in het tweede middel aanvoert dat zijn raadsman in de dossiers van zijn cliënten veel post heeft gezien die van Afghanistan via Pakistan naar België gestuurd is en dat men in deze brieven geen Afghaanse enveloppe ziet, wat *"blijkbaar de gang van zaken (is) in Pakistan"*, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij

maakt hiermee niet aannemelijk dat de vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de herkomst van de enveloppen met documenten gesteund zijn op onjuiste feitelijke gegevens, noch dat de gevolgtrekkingen die de commissaris-generaal eruit trekt, met name dat ook dit een aanwijzing is dat er zaken zijn die verzoeker voor het CGVS verborgen probeert te houden en dat het daardoor niet mogelijk is om zicht te krijgen op zijn sociaal netwerk in Afghanistan, onredelijk zijn.

Voorts stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat verzoeker op onwaarschijnlijk snelle wijze Afghanistan kon verlaten:

“U verklaarde dat u na het incident dat u het land deed verlaten, twee dagen bij een vriend verbleef, en dan doorreisde naar Nimruz, en zo verder naar het buitenland (CGVS p. 17). U begon uw reis met andere woorden al twee dagen nadat uw problemen begonnen waren – dat is wel erg snel. Niet alleen moest in die tijd het geld bijeen gezocht worden om u op weg te sturen, maar er moest een smokkelaar gevonden worden, die op zijn beurt een hele reis voor u moest regelen – en dit allemaal clandestien. Het valt te betwijfelen of dit werkelijk allemaal kon gebeuren op twee dagen tijd. Het zou al opmerkelijk zijn om op die tijd alleen al het zwaarwichtige besluit te nemen om uw oude leven, vrienden, familie, etc., achter te laten en naar het buitenland te vertrekken, laat staan dat u meteen de hele reis reeds zou kunnen organiseren. Hierop gewezen, stelt u droogweg dat u het land nu eenmaal snel moest verlaten (CGVS p. 26). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen – het lijkt er eerder op dat u ook op dit punt de waarheid voor het CGVS probeert achter te houden.”

Waar verzoeker in het tweede middel betoogt dat men in vijftien minuten een mensensmokkelaar kan vinden, beperkt hij zich wederom tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien verklaart dit nog niet hoe verzoeker op twee dagen tijd de nodige som geld heeft bijeen gevonden voor zijn reis en hoe de door hem gevonden smokkelaar clandestien op zulke korte tijd de hele reis voor hem heeft geregeld. Aldus slaagt verzoeker er niet in de bovenvermelde motivering te weerleggen of te ontkrachten, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

Gezien de twijfel omtrent de door verzoeker opgegeven identiteit, zijn recente verblijf in Ghazni-stad voor zijn vertrek uit Afghanistan, zijn sociaal netwerk, en de manier waarop hij zijn reis organiseerde, kan er ook nog maar weinig geloof gehecht worden aan de door hem opgegeven redenen waarom hij het land moest verlaten. Zijn algemene geloofwaardigheid is hierdoor immers ernstig aangetast. Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Ghazni stad was in de periode waarin zijn problemen gesitueerd zijn, zodat ook om deze reden geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de familie van een vrouw met wie hij een verborgen relatie had, blijkt eens te meer uit de volgende in de bestreden beslissing gedane vaststellingen:

“Hierover kan ten eerste worden opgemerkt dat u, hoewel u deze vrouw reeds een jaar lang gekend zou hebben (CGVS p. 18), u maar weinig over haar kon vertellen. U kende haar achternaam niet (CGVS p. 17), en u kende de naam van haar moeder niet (CGVS p. 18), of de naam van een tante waarmee ze nochtans geregeld met u over gepraat zou hebben (CGSV p. 21). Uw uitleg voor dat laatste was dat men in Afghanistan uit respect blijkbaar geen namen van tantes vermeldt (CGVS p. 21), een gebruik waarvoor geen aanwijzingen terug te vinden waren en waarvoor u geen aanwijzingen aanbracht. ten tweede vervalt u tevens vaak in vaag- en algemeenheden wanneer u over haar spreekt. Haar vader was “noch rijk noch arm” (CGVS p. 18), en wat u in haar aansprak was dat ze mooi en beleefd was, en grote ogen en charme had (CGVS p. 20). Allemaal zeer vaag en algemeen, zeker als het gaat om iemand omwille waarvan u een verborgen relatie begon in een land als Afghanistan, waar de risico's voor dergelijk gedrag aanzienlijk zijn. Te verwachten valt dat u met meer vuur en bewogenheid over haar zou kunnen spreken, quod non, waar u ook op gewezen werd gedurende het gehoor (CGVS p. 20). Ook na confrontatie komt u echter niet verder dan te stellen dat ze beleefd was en dat u haar leuk vond en haar koos (CGVS p. 20).”

Voor zover verzoeker in het tweede middel laat gelden dat “(i)n Afghanistan (...) mensen niet vaak (vragen) naar de namen van de vrouwelijke familieleden”, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Met een dergelijke summiere verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen met betrekking tot zijn gebrekkige kennis over de vrouw met wie hij beweert een verborgen relatie te hebben gehad, slaagt verzoeker er niet in deze vaststellingen *in concreto* te weerleggen. Hij betwist de feitelijke grondslag ervan niet, noch toont hij derwijze aan dat de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal

onredelijk zouden zijn. De omstandigheid dat verzoeker wel de namen van de vader en de drie broers van deze vrouw zou kennen, doet hieraan geen afbreuk. Dit weegt immers niet op tegen het feit dat hij de achternaam niet kent van de vrouw met wie hij beweert een verborgen relatie te hebben gehad die de aanleiding is geweest van zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

Door er voorts in het tweede middel nog op te wijzen dat Afghaanse vrouwen in de provincies zich niet kleden zoals westerse vrouwen, dat hij zijn geliefde perfect heeft beschreven aan de hand van wat hij van haar gezien heeft en dat hij met haar nog geen geslachtsgemeenschap heeft gehad om meer details te geven, tracht verzoeker te ontkennen dat of te vergoelijken waarom hij slechts in vaagheden en algemeenheden over zijn geliefde sprak, doch slaagt hij er niet in de vaststellingen hieromtrent, die alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen.

Daarnaast motiveert de commissaris-generaal over verzoekers voorgehouden problemen met de familie van de vrouw met wie hij een verborgen relatie had nog het volgende:

“Ten derde is ook het beeld dat u schetste van uw relatie maar weinig geloofwaardig. U zou haar ontmoet hebben in uw winkel, en telefoonnummers hebben uitgewisseld. Hierna belde ze u bijna elke dag en kwam ze elke maand enkele keren langs uw winkel (CGVS p. 19, 21). Nochtans zou ze zelf geen telefoon hebben gehad, maar de telefoon van haar moeder hebben gebruikt, al dan niet met een andere simkaart (CGVS p. 21). Het valt evenwel maar moeilijk te geloven dat ze u een jaar lang bijna dagelijks zou kunnen bellen zonder door haar moeder of andere gezinsleden betrappt te worden. Bovendien is het ook bevreemdend om vast te stellen dat u enerzijds zegt van deze vrouw te houden, en dat zij op haar beurt “desnoods [uw] elfde vrouw zou zijn” (CGVS p. 21), maar dat wanneer gevraagd wordt over wat jullie zoal praatten, u enkel de meest banale onderwerpen opnoemt: het voorstellen van familieleden, en het praten over het bereiden van eten en het bezoeken van een tante (wiens naam nooit vernoemde, zie supra) (CGVS p. 21). Ook dit geeft allerm minst een overtuigende indruk.

Ten vierde verklaarde u dat u op een bepaalde dag naar het huis van de vrouw ging en op de terugweg slaags raakte met haar broer, een talibanlid. Hierover verklaart u dat u wist dat haar broer een talibanlid was omdat u hem herkende op een foto bij haar in de gang (CGVS p. 22). U had haar broer namelijk al eens samen gezien met een ander bekend talibanlid genaamd Hafez of Sardar, in de boomgaard nabij uw eigen woonst (CGSV p. 22). Hierover dient opgemerkt te worden dat het van een onvoorstelbaar toeval getuigt dat u net een relatie zou beginnen met een vrouw wiens broer u eerder al had gespot als talibanlid nabij uw eigen woonst. Hierop gewezen, kon u enkel beamen dat het om toeval ging (CGSV p. 23).”

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing – ten overvloede – nog op dat een dergelijke geheime relatie in Afghanistan, gezien de rigide scheiding van de leefwerelden van mannen en vrouwen aldaar, op zich al zeer uitzonderlijk is, en dat verzoeker hier ook zelf al op wees (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 31 mei 2017, p. 22). De commissaris-generaal voegt hier aan toe dat dit niet wil zeggen dat dergelijke relaties *prima facie* ongeloofwaardig zijn, maar wel dat verzoeker daar op zijn minst op overtuigende manier over zou moeten kunnen vertellen, waar hij absoluut niet in geslaagd is. Verzoeker brengt hiertegen in dat de commissaris-generaal totaal in een andere wereld leeft en tracht dit kracht bij te zetten door te verwijzen naar een persbericht waarin gewag wordt gemaakt van een Afghaanse jongen en een meisje die wellicht omwille van een verboden vriendschap met een zuur gedood werden, doch met dit ene particuliere geval toont hij geenszins aan dat geheime relaties tussen Afghaanse volwassen mannen en vrouwen niet uitzonderlijk zouden zijn. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Nu gelet op het voorgaande blijkt dat verzoeker zijn vrees voor bloedwraak of eengerelateerd geweld niet aannemelijk maakt, citeert verzoeker in het eerste middel niet dienstig een aantal passages over bloedwraak en eengerelateerd geweld uit de rapporten van Schweizerische Flüchtlingshilfe en het US Department of State van respectievelijk 7 juni 2017 en 3 maart 2017.

In het tweede middel verwijt verzoeker de commissaris-generaal nog geen rekening te hebben gehouden met zijn profiel, doch hij geeft hierbij niet aan in welke zin zijn profiel afbreuk vermag te doen aan of een ander licht werpt op de gedane vaststellingen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat, in tegenstelling tot wat verzoeker in het derde middel laat gelden, niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in het ten tijde van de bestreden beslissing geldende artikel 48/6, tweede lid, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan. Verzoeker heeft het in dit middel overigens over een derde asielaanvraag die zeer oppervlakkig zou zijn onderzocht, terwijl uit de stukken van het administratief dossier en uit de feitenuiteenzetting in het verzoekschrift – met verwijzing naar de feitenuiteenzetting in de bestreden beslissing – blijkt dat hij nog maar één asielaanvraag heeft ingediend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij in Ghazni stad verbleef in de periode dat zijn problemen zich aldaar afgespeeld zouden hebben en bovendien er ook niet in geslaagd is om zijn voorgehouden problemen op zichzelf beschouwd aannemelijk te maken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend en toont dergelijke problemen ook door in het vierde middel nog te verwijzen naar § 39 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 februari 2009 in de zaak C-465/07 (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/ Staatssecretaris van Justitie) niet aan.

2.3.4.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit Ghazni stad, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. In de mate dat verzoeker in het vierde middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN